

til Lov, det maa da blive Udførelsens Skyld, det maa altsaa blive de militaire Befalingsmænds Skyld. Man har saalænge givet militair Underviisning efter een og samme ufravigelige Methode og Tidsanvendelse, og hele det militaire Væsen er vant til at holde Alt under een og samme Tomme, og enten det var fremragende eller tilbagestaaende, hvad der skulde udvikles og voves hos de Børnepligtige, saa skulde de have lige lang Skoletid og være underkastede lige Tvang i det Trivielle og Sjædelige, saa jeg troer, at den militaire Overtro, som vi ogsaa hørte udtale af det ærede sidste militaire Medlem, der havde Ordet, er saa stor, at den ikke lettelig lader sig afhjælpe, uden ved en virkelig Lov om Indførelsen af en fuldstændig Almeenvæbning. Da almindelig Børnepligtis Indførelse er kommen, saa kan det aldrig være andet, end at Folkets Haab om, at en dertil svarende Almeenvæbning ogsaa maa komme efter, opfyldes; thi kommer den ikke, da vil den almindelige Børnepligt ikke alene være uden Nytte, men den vil ogsaa være overordentlig skadelig. Den har draget og vil drage alle Folkeclassers Sønner og Ungdom ind under samme trivielle og sjædelige System, indpresse dem i en lang Garisonstid, som er aldeles unødvendig i det Hele taget, selv om man vilde sige, at det var nødvendigt for den mindre oplyste og mindre udviklede Deel af Folket. Det gaaer ikke an at faae Lighed i det Ene uden ogsaa at indføre Lighed i det Andet. Skal der være Lighed i Byrden og Pligten, da maa Opfyldelsespligten nødvendigviis ogsaa komme lige til Udførelse for dem alle, og at den maa komme, det har vor Hærs Holdning, vor herlige Hærs Holdning under sidste Krig, siden almindelig Børnepligtis Indførelse kom, virkelig viist; thi Exemplet, som den høitærede Krigsminister anførte, er jo et Exempel, der lige saa godt kan anføres paa den Deel af Hæren, som under Krigen blev øvet i den allerforteste Tid, som paa den ældre Hærsdeling, der har været øvet i den allerlængste Tid. Vi kunne ikke skjælnes herimellem og sige, hvilke af dem der have viist meest Tapferhed, meest Adholdenhed og meest Dygtighed; thi Dygtighed fremstod og viiste sig i

Enheden hos dem Alle til en roesværdig og beundringsværdig Grad. Det er derved bevist, at netop en Øvelse i fortere Tid, netop en Øvelse som den foreslaaede kan give samme gode Frugt som den allerlængste Øvelse. Vi have i hele Historien intet andet Beviis, end Bevistet for Almeenvæbningens herlige Frugter; og hvorledes denne Sandhed kan forenes med den Paaastand, at de Alle behøve den længere Øvelse, som kun bør beholdes for dem i Hæren, for hvem det er nødvendigt, kan jeg ikke forstaae. At der maa blive en Deel af Hæren, der altid maa være fuldstændig udviklet og længere øvet, og om hvilken man maa sige, at det er dennes Livsfunction, kan jeg forstaae; men, naar denne lille Mesterdeel af Hæren er der, saa kan den største Deel af Hæren meget godt nøies med at være almeenvæbnet øvet til fornøden Brug i Tilfælde af Krig, og intet mere, og forøvrigt have sin Frihed til at gjøre sin Gjerning hjemme til sin Leveveis Beskæftigelser i Fredstider. Det, som den ærede Forslagsstiller selv henviste til Fortiden, fra 1814 til henimod 1840, om Øvelsestiden, hvor de, der overførtes til Forsærkningen paa Sæstionerne, enten som Frispillere, som Gammelmands Sønner eller for Undermaal, ikke kom i Linien, havde en Øvelsestid af 10 Uger, dette kuffer jeg godt, og denne korte Øvelsestid for Forsærkningstroppe blev fortsat i mange Aar, deels trindt omkring i Provindserne, og deels i Hovedstaden, og det havde den Nytte, at de fik saa megen Øvelse, som var tilstrækkelig til, at, om der kom Krig, saa vare de parate til at kunne gaae med. Det er altsaa den Erfaring, vi have for os, og nu giver nærværende Lovforslag jo intet Andet end en Frihed for Krigsbestyrelsen til at benytte Kræfterne paa den hensigtsmæssigste Maade, og det er saa Lidet, hvad Forslaget giver til Forandring i det Bestaaende, at det kan ikke andet end undre mig, at ikke Krigsbestyrelsen vil have denne Frihed; thi det staaer jo til Bestyrelsens egen Raadighed, at bruge den givne Frihed i den større eller mindre Grad, som den finder tjenlig, det sætter Loven ingen Grændse for; jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at et saa lidet og i Grunden ubetydeligt Forslag, som